

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Thaumasio. 402.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Lex cruenta ac nidorulenta sacrificia in atrio ac prærentis sanctuario velis fieri iubebat: panes autem mensa ea intus excipiebat, quam à veteri populo conspici nefas erat. Quo è numero ipse es, qui veritatem in Legge occultatam, ac nunc declaratam minimè cognouisti.

Thaumasio. 402.

Solitaria secessio mediocrem mihi scientiam adiunxit. Nam qui in mediis tumultibus versatur, ac cælestium rerum scientiam adipisci qui studet, illud ignorat, id quod inter spinas feritur ab illis præfocari: atque eum, qui otium non agit, Dei cognitionem consequi minimè posse.

Isidoro Diacono. 403.

Et pictores, & textores qui fericas pelliculas expoliant, multis coloribus ac filis opera sua variare consueverunt, ut perfectam imaginem, aut omnibus partibus absolutam vestem reddant. Eodémque modo progressus Deo gratus haudquaquam simplex uniusque modi est. Omnes enim virtutes ad perfectionem requirit. Quamobrem ciborum ieiunium nihil iis utilitatis affert, qui omnibus sensibus minimè ieiunent. Nam qui in agone certat, ab omnibus se abstinet.

Theodosio Diacono. 404.

Quemadmodum virginitatem colente natura partus Domini exitit, nec incarnationis progressus castitati decrementi quicquam attulit: Eodem modo clauso atque obsignato monumento Resurrectio contigit. Dei enim humanitate induti vtrunque est.

Eidem. 405.

Rerum earum quæ naturam superant, à natura petitas demonstrationes quærere minimè oportet. Nam et si Verbum caro vera factum est: at non homo duntaxat

αἵματα, καὶ τὰς κνίσσας ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τοῖς περσικηνοῖς τῶ ἀγιάματος ὁ νόμος ἐκέλευσε γίνεσθαι. πρὸς ἄρτους δὲ ἢ ἔσω ἐδέχεται τρεῖς πεζα, ἢ τῶ παλαιῶ ἀθέατος λαῶ, ὧν εἰς ὑπάρχει αὐτὸς, ὁ τῶ ἐν τῶ νόμῳ κρυπτομένη, καὶ νῦν δεδηλωμένη ἀλήθεια μὴ γινέσθαι. ἰπάρχει.

Θαυμασίῳ. υβ.

Ἐμοὶ τῶ μετρίῳ εἰδῶσιν ἢ χατὰ μόνως προσέθηκεν ἀναγώρησις. ὁ γὰρ ἐν μέσῳ θορύβῳ σφρόδύμνος, καὶ γινώσκων τὰ ἔθρανα βεβλάμνος, λέληθεν, ὅτι πρὸ ἐν ἀκάνθῳ σπειρόμνος, ὅσ' ἐκείνων συμπνίγεται καὶ ὁ μὴ χολάσας, θεὸν γινώσκων ἔδωάται.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υγ.

Καὶ ζωγράφοι καὶ ὑφάνται, οἱ τοὺς σφῶν ὑμῶν ἐξεργάζονται, πολλοὺς χρώμασι τε καὶ νήμασι τὰς εἰματα τεχνουργίας ποιήουσιν, εἰς τελείας εἰκόνας, ἢ ἐδῆτος ἐκπλήρωσιν. καὶ ἢ τῶ θεὸν προσομοίῃ. ὅσ' ἐστὶ μονοειδής. πασῶν γὰρ δῆται τῶ ἀρετῶν εἰς τελείωσιν. ἔδεν οὖν νησεία βρωμάτων ὀνίησι τὸς μὴ πάσας νησεύοντας ἀσθήσειν. ὁ γὰρ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐκρατεῖται.

Θεοδοσίῳ Διακόνῳ. υδ.

Ὡς τῶ παρθενεύσεως τῆς φύσεως ὁ τόκος τῶ κυρίας γενήθη, καὶ ἡ προσόδος τῆς σαρκώσεως τῆ ἀγνεία μείωσιν ὅσ' ἐποίησεν. ἔτως ἐσφραγισμένῳ τοῦ μνήματος ἡ ἀμάσασις γέγονε. θεὸς γὰρ ἐνανθρωπήσας τὰ ἀμφοτέρω.

Τῶ αὐτῶ. υε.

Οὐκ ἔσθ φυσικὸς ἀποδείξει τῶ ὅσ' ὅσ' φύσιν ζητεῖν. εἰ γὰρ καὶ σὰρξ ἀληθὴς ὁ λόγος γενήθη, ἀλλ' οὐ φιλόσοφος ἀνθρώπος ὁ Χριστός. ἐνανθρωπήσας δέ,